

Splněný sen – „Carlsbad noire“ 1.díl

Autor: Radek Hromuško

Červen 2026

Slovo autora:

Dobrý den, náš první hrdina není zvláštní, tvoří kolorit lázeňského města. Je to možná podivín, ale je na tom o 53 Kč lépe než moje maličkost a hlavně má Naději.

Ano, naděje je de facto prodejná „děvka“ nicméně prý existuje.

Nicméně, lázeňskou zónou se prochází nejen noční stíny, ale i opravdu zvláštní postavy, které možná znáte, ale Karlovy Vary obnažují jejich stíny na dřeň.

Základní otázkou je: „Kdo zabil Araba?“.

Musím na úvod poděkovat za slušné a korektní jednání jedné mezinárodní produkce a mé „Alma mater“ České televizi, která mne nechala natáčet a já mohl realizovat dokumenty právě pro vás, tedy mé čtenáře.

Ale o tom až někdy jindy, teď si prožijeme jeden malinký příběh, střípek reality.

„Neprotivení se zlu násilím.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

červen 2026

Splněný sen I.

PŘEDEHRA

Mám v kapse posledních 54 Kč, ale volala mi paní z personálního Karlovarské krajské nemocnice, že mám přijít na pohovor.

Ano, před půl rokem jsem jim posílal žádost, jako reakci na jimi inzerovanou pozici noční vrátný. Můj pan sociální pracovník byl tehdy moc hodný a sepsal mi krátký životopis.

To nebylo jednoduché, protože i když mne znal, tak jsem musel několik hodin vlastně vyprávět co vlastně jsem v životě všechno dělal.

A protože je mi 58 let, tak jsem pana sociálního pracovníka docela unavil.

Dostanu konečně práci. Noční hlídač u zadní brány je můj sen!

Slyšel jsem věty, jako “Tohle vynecháme.” nebo „Tak tohle nikomu neříkejte...” a „Opravdu tam chcete dát to, že jste hlídal nedostavěný most přes Ohři?”

Na to jsem trval, dnes už je dostavěný a je z něj přípojka na silnici do Prahy.

Do Prahy jsem se taky dostal, ale tehdy byl listopad 1989 a všude byl nějaký divný hluk a všude policajti a lidi řvali a nosili tam zapálené svíčky.

Já spal v křoví a chtěl jsem klid. Raději jsem se otočil na bok a zacpal si uši.

Protože mi začínala být zima, šel jsem na stopa do Karlových Varů. Šel jsem pěšky až do Hostivic a tam byly na mne všichni zlí. Nemohl jsem si na lavičce ani vyměnit ponožky v kanadách.

Po šesti hodinách mi zastavil nějaký tirák co neuměl česky a já zase neuměl maďarsky nebo rumunsky. Takže jsme spolu strávily příjemné dvě hodiny cesty a on celou dobu vyprávěl a já slušně přikyvoval.

Byl to moc fajn a dal mi pytlík s rajčaty.

Tady ve Varech byla sice větší kosa, ale kluci co spali v křoví vždycky přinesli čučo a tak bylo teplo. Někdy dokonce přinesli i kuře a to bylo žůžo.